

[Gustav Pedersen.]

at værdierne forskydes så hårdt, at en større eller mindre del af den investerede kapital bliver urentabel. Ganske særlig gælder det, når den almindelige opfattelse er den, at et prisniveau har kulmineret, og at det mest sandsynlige er, at det en skønne dag går nedad. I en sådan periode bliver der ikke umiddelbar lyst til at investere kapital i produktionsmidler eller i opbygning af produktionsmidler, som man først kan begynde at se resultaterne af forholdsvis lang tid fremefter, og i et prisniveau, hvor der kan komme forholdsvis store tab.

Hvis derfor det ærede medlem hr. Thor-kil Kristensen ville forcere eller rettere sagt, hvis han ville regne med tilslutning til en yderligere forcering af de private formuer, og der skulle være mening i det, måtte han samtidig give tilsagn om, at der skabtes sikkerhed for, at disse værdier anvendtes på de områder, hvor der var basis for deres frembringelser, først og fremmest dem, der er nødvendige for at opretholde den levelfod, vi har eller vil udbygge. Denne sikkerhed ligger i hvert fald ikke i venstres krav om uhemmet og ukontrolleret dispositionsret for enhver form for erhvervsliv.

Jeg synes, det virker lidt ejendommeligt, at et parti i virkeligheden arbejder på to linier; på den ene side lader man en af sine mest benyttede ordførere anbefale en særlig form for opsamling af værdier, som kan blive overordentlig skadelig, hvis der ikke er effektiv kontrol med den, og på den anden side må man til gengæld føre en anden finanspolitik. Man hævder jo, at man arbejder for en uhemmet adgang til at anvende landets valuta, således som man anser det for mest formålstjenligt under hensyn til sine egne indtægtsmuligheder. Jeg synes, venstre skulle prøve at finde en linie, man kan anse for at være partiets linie. Foreløbig er der i virkeligheden to, og der er ingen, der kan sige, hvilken af dem partiet egentlig hælder til.

Jeg må også i denne forbindelse gøre opmærksom på, at med opsamling af store formuer på enkelte hænder må man tage i betragtning den mangel på resignationsvilje, som har gjort sig gældende i den senere tid — jeg tænker på den ændring, der fandt sted i loven om udbyttebegrænsning; den blev lempet ganske betydeligt, og det har vist sig, at det ikke varede så længe, inden man visse steder benyttede denne lov til en stærk forhøjelse af dividenderne; det er et forhold, som har en tilbøjelighed til at smitte, for når et aktieselskab forhøjer dividenden, er det givet, at så vil de aktio-

nærgrupper, der kan frigøre deres kapital, søge hen på områder, hvor man er mest kulant, og det kan presse andre virksomheder, hvis de ikke skal komme i vanskeligheder, til at følge efter. Jeg synes, der er grund til at være opmærksom på dette forhold på et tidspunkt, hvor det største oppositionspartis finansielle ordfører taler om, at man skal søge at skaffe så megen likvid kapital som muligt på så få hænder som muligt.

Det, at regeringen har været en mindretalsregering, har på forskellig vis — og iøvrigt i forbindelse med den fattigdom, der endnu ikke er helt overvundet, som resultat af besættelsens vilkår — måttet øve indflydelse på de resultater, der kunne nås på den sociale lovgivnings område. Med de midler, der var til rådighed, og med den tilslutning, det har været muligt at få, er der dog opnået resultater, som viser viljen til at udbygge, så langt kræfterne rækker, og i denne udbygning at komme de hårdest ramte til hjælp. Jeg kan nævne forbedringen af kommunehjælpen, og jeg kan nævne hjælpen til de tuberkuløse, jeg kan nævne de 4½ mill. kr. til invaliderentenyrderne i 1948 og den udvidede adgang i forbindelse med grundlovsjubilæet til at få aldersrente og den stærke udvikling af husmoderafløsningen, som nys er gennemført, ulykkesforsikringslovens forbedring, som jeg anser for at være ikke blot et stort, men et meget værdifuldt fremskridt, og selvom det ærede medlem fru Elin Appel ikke synes om det, vil jeg have lov til at nævne skolebespisningen, som i mange henseender vil medvirke til at sikre de kræfter, vi skal bygge fremtiden på, ved at sikre børnene, at de i en vanskelig tid får måltider, så de ikke skal lide under, at der er rationering, eller under, at de på anden vis får en forplejning, som ikke er den bedste.

Det er ikke ualmindeligt, at man i visse dele af pressen har skildret hovedparten af demokratiets resultater som knugende byrder for skatteborgerne. Vi har ikke mindst i det sidste år haft en kampagne, for øvrigt en dobbeltsidig kampagne, mod skatter, og det er klart, at skatterne er vel nok den del af statsvirksomheden, man tænker mest over, hvis man ikke direkte har andel i de offentlige goder på en sådan måde, at man bliver mindet om det i sine levevilkår. Jeg vil derfor gerne have lov til at minde, hvordan man i årene efter systemskiftet, da folkestyret begyndte at få den rigtige form, i en række af de dengang eksisterende konservative blade eller højreblade påstod, at forskellen mellem demokratiet og det gamle mindretalsstyre kunne udmåles i den sti-